

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

PRAZNICUL INNOIRII LUMII

În viața sbuciumată a neamului omenesc și în deosebi în marea operă de mântuire a omului, Pogorârea Duhului Sfânt peste sf. apostoli a însemnat un eveniment crucial. A fost punctul de despărțire între două concepții de viață, între două feluri de a fi a omului: alături de Hristos cel înviat, sau împotriva Lui. A fost începutul unei alte vieți mai bune, mai iubitoare și mai pașnică în toate comportările ei față de orice om.

Sf. Scriptură, înfățișându-ne acest mare eveniment, ne atestă neîndoios că în viața sf. apostoli, prin coborîrea Duhului Sfânt, s'a produs o adevărată revoluție, care a umplut de uimire pe toți aceia care îi cunoscuseră ca ucenici ai Celui Răstignit. Înainte de această sălășluire a Duhului lui Dumnezeu peste viața lor, erau doar niște simpli galileieni, văduviți și de o poziție socială mai înaltă care să le dea prestigiu și de lumina unor școli celebre care să le aureoleze frunțile cu strălucirea lor. Nu cunoșteau nici Cartea Sfântă în măsura în care aceasta era cunoscută de Cărturarii și Fariseii timpului; nu erau versați nici în arta oratoriei cu care atâți cuvântători păgâni au fascinat lumea veche; dimpotrivă, chiar și în cele ale credinței s'au dovedit de atâtea ori niște nepricepuți și nu întotdeauna îndeajuns de încrezători. Când Mântuitorul învăța, de pildă, mulțimile în parabole, ei n'au priceput înțelesul lor, deoarece le lipsea Duhul cunoașterii depline. Când îl aud vorbind despre împărăția lui Dumnezeu, se deșteaptă în sufletele lor dorința după locurile cele mai înalte din cuprinsul acestuia, deoarece le lipsea și Duhul smereniei adevărate. Când îl însoțesc în grădina Ghetsimani, în timp ce El se sbuciuma în cea mai sguuitoare rugăciune către Tatăl, ei cad pradă somnului, căci nu aveau Duhul privegherii continue. Când apoi Mântuitorul a fost prins și dus la răstignire, ei se lapadă de El,

deoarece le lipsea și Duhul tăriei și al răbdării în credință. Când, în sfârșit, îl aud vorbind despre iubirea aproapelui și L-au văzut de atâteaori practicând-o, ei sunt gata să ceară foc din cer peste cei cari nu i-a primit în cetatea lor.

Cât de minunată este însă schimbarea produsă în viața acestor apostoli prin coborîrea Duhului Sfânt! Din oameni simpli și neînvațați, ajung să grăiască în alte limbi; din ucenici îndolnici și fricoși, devin propovăduitorii aprigi și curagioși ai noii credințe descoperită lumii prin Fiul lui Dumnezeu; din oameni neînțelegători și gata oricând de ceartă pentru satisfacerea unor deșarte ambiții, devin oamenii celei mai depline smerenii, care rabdă, fără cuvânt de împotrivire, chiar și cele mai îngrozitoare chinuri inventate de om pe seama lor. Mai mult, prin propovăduirea lor îndrăzneată și prin minunile cu cari însoțeau această propovăduire, ajung să schimbe fața lumii întregi și să deschidă porțile mântuirii pe seama tuturor aceluia cari ascultau chemarea lor. Celor cari căutau să-i abată din drumul lor le spuneau atât de răspicat prin glasul autorizat al sf. Apostol Petru: „*Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni*” (Fapte 5, 29). Iar în fața nenumăratelor suferințe pe cari aveau să le îndure în noua lor misiune, exclamau cu același entuziasm al sf. apostol Pavel: „*Ne și lăudăm în necazuri, știind că necazul aduce răbdare, iar răbdarea încercare, iar încercarea nădejde, iar nădejdea nu rușinează, pentru că dragostea lui Dumnezeu s'a revărsat în inimile noastre prin Duhul sfânt cel dat nouă*” (Rom. 5, 3-5).

Dar, nu numai în viața sf. apostoli se poate observa această înrăurire innoitoare a Duhului Sfânt. Ea este tot atât de evidentă și în viața primilor creștini.

Deși aparțineau feluritelor neamuri, deși erau împărțiți în diferite clase sociale mereu opuse și învrăjbite până aci, deși unii erau

miruiți cu nimbul unor cât mai depline cunoștințe, iar alții erau de o sărăcie cu duhul deosebit de evidentă, totuși ei s'au înfrățit sub dogoarea reînnoitoare a aceluiași Duh Ceresc și erau „în toate zilele așteptând cu un cuget în templu și frângând prin case pâine, primeau hrană cu bucurie și cu bunătatea inimii, lăudând pe Dumnezeu și având har la tot poporul (Fapte 2, 46-47). Fără să facă deosebire unul față de altul, fără să se disprețuiască unul pe altul, toți acești creștini ai primelor veacuri trăiau și se scăldau în aceeași unitate a credinței și a Duhului, iar roadele acestui Duh în viața lor erau: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea și cumpătarea” cum le numește apostolul neamurilor într'o epistolă a lui (Galat 5, 22).

Pentru lumea noastră de azi, atât de lipsită de atari roade, praznicul Pogoririi Duhului Sfânt peste sf. apostoli, își menține aceeași

măreață semnificație dela început. El pune mereu în fața omului adevărul, că înnoirea lumii nu se poate lucra efectiv decât sub înrăurirea binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu. Numai sub dogoarea reînnoitoare a harului Său, se poate primeni și înlătura duhul nefast al atâtor decăderi cari caracterizează viața noastră de azi și numai sub călauza Lui se poate împământenii adevărata viață mai bună, mai umană și mai pacifică, după care azi încă suspinăm.

Acesta este marele adevăr pe care lumea noastră de azi trebuie să-l desprindă din prăznuirea măreței sărbători a Pogoririi Duhului Sfânt peste sf. apostoli. Acesta trebuie să fie însă și pentru noi slujitorii Bisericii, imboldul ceresc care să ne determine la adevărata înnoire în Duh a vieții celor pe cari Duhul lui Dumnezeu ne-a ales și ne-a învrednicit ca să le fim păstori și conducători.

T.

Prisosință de neprihănire

BCU Cluj / Central University Library Cluj

La ventrea Mântuitorului, cel mai înalt grad de neprihănire era atins de către Farisei și Cărturari. Domnul Hristos, observă, studiază această neprihănire, apoi o judecă. Rostește asupra ei un fel de „Mene, tegei, ufarsin”.

Legiitorii Iudeilor nu ucideau, dar urau, se mântau, pizmulau și vrăjmășeau. Nu furau, dar înșelau, cămătăreau și împilau. Nu se desfrânau, dar se mistulau în poște și în închipuri libidinoase. Nu jurau strâmb, dar defăimau, se coteau și-și făceau semne cu înțeleșuri. Se rugau, alergau la sinagogi, erau politicoși, fiindcă nu-i costa nimic, dar nu tertau, nu puneau umărul la nicio sarcină, nu deschideau ușile săraclor.

Domnul Hristos constată că tot binele săvârșit pe vremea aceea, era un bine palid și plăpând. Un bine în vinele căruia nu circula sângele jertfirii, a ostenelii și a stăpânirii de sine. Domnul Hristos își previne ascultătorii în fața acestei moralități: „...de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a Cărturarilor și a Fariseilor, nu veți intra în împărăția cerului” (Mat. 5.20.)

Abia de-acum înainte, dela aceste cuvinte, se va ști ce este aceea formă și fond, coajă și miez. E adevărat, că orice miez, orice sâmbure sau sevă, nu se poate păstra fără o oarecare coajă sau scoarță. Atât numai, că Mântuitorul găsește la Farisei prea multă coajă și prea puțin miez. De aceea, de vreo șase ori se face egalul lui Iehova și întărește: „Ați auzit ce

s'a zis celor de demult... Eu însă vă spun...“ De vreo șase ori statornicește că forma nu trebuie să înnece fondul; că legea Lui, creștinismul, nu-i formalism, nu-i numai cult. Nici vorbă, e poetic, dar nu-i poezie și sentimentalism; e îngăduință și bunătate, dar nu-i prostie și tembelism. Are doar ca simbol o cruce; ceea ce însemnează, că ingenunchezi și te juruiești înaintea a ceva de tot grav și serios, în fața tuturor jertfirilor.

Legea lui Hristos pretinde prisosința de neprihănire, întrecerea a tot ce e firesc. Creștinismul nu-i glumă, nu-i ceva ușor, nu-i oportunitate.

De aceea îmi vine să cred, că bine am făcut acum vre-o zece ani, atunci când n'am vrut să primesc în comunitatea mea pe un sectar-excomunicat până și dintre sectari, pentru complicitate cu un bandit de pe vremuri, al regiunilor acestea. Poporenii îl dăduseră în judecată pentru insultarea superiorilor eparhiali cu prilejul unei sfințiri de biserică. În instanță i se spusese că numai așa scapă de condamnarea legală, dacă-și cere iertare și se face ortodox. De tertat îl tertasem, dar nu am crezut de folos să-l încorporez turmei.

Tot așa, acum îl înțeleg mai bine pe sf. Ioan Gură de Aur, cum de s'a ferit de preoție. Dacă nu-i ușor să fii creștin, cu atât mai vârtos nu-i ușor a fi preot. Un urmaș al lui Hristos care-și îngăduie comportarea și „nevinovățiile” celorlalți muritori, n'are prisos de neprihănire. Un ispravnic al tainelor, care

nu poate concepe să se dăruiască, să se consume ca o luminare pentru sfințenia slujbei lui și de dorul îndreptării aproapelui, un apostol care nu se împacă cu ideea unei zilnice răstigniri, nu prisosește; e ca celalaltii, e ca o haină, ca o mâncare de toate zilele, ca o cameră pentru toate, nerespectată și nebăgată în seamă. E numai Fariseu și nimic mai mult.

Pr. Gh. Perva

Interesează temelia

Două categorii de oameni se întâlnesc pe drumul vieții spirituale către Iisus. Una ce caută să pară și alta, ce se silește să fie. Una cu temelia de vorbe, ascultate atent, dar repede uitate și alta ce-și înalță zidire din fapte. Nu face vorbe, ci împlinește binele. Una asemenea omului cu judecată ce-și zidește casa pe stâncă și alta asemenea celui ce și-o zidește pe nisip, care nu rezistă încercărilor vremii. În fața dreptei judecăți esențialul în om este ceea ce poate prin credință și nu ceea ce vrea prin vorbe.

Dar și nisipul este o stâncă. Are aceiași compoziție cu ea, adevărat, este stâncă sfărâmată. Ii lipsește forța de coeziune. La un moment dat, ademenită de un uragan puternic, sau de un torent năvalnic, s'a rupt — a eșit din starea cea dintâi —. Valurile au coborât-o în dansul izbiturilor și în muzica de ropot grăbit și au făcut-o nivel văilor. S'a sfărâmat și a ajuns nisip. Stropul de apă i-a intrat în inimă cu promisiunea că o va răcori, dar peste iarnă s'a umflat și a despiciat, ceea ce părea de neînvins. În baza legii de inerție stânca sfărâmată nu stă pe loc, nici când s'a rânduit fundament de casă. Indatăce valul revine, ea ademenită de muzica lui, își reîncepe dansul, iese chiar din temelie și casa se dărâmă. Stăpânul fără judecată abia atunci constată că a fost numai nisip. Zidise aparențe fără temelie sănătoasă. Oare geamănul Toma așa a fost?

El a lipsit dela cele mai grele încercări și nu s'a rugat cu tovarășii săi; dar a opta zi era prezent. El avea prejudecăți, era rob al mândriei lui. Torentul opiniei publice potrivit adevărului, uraganul grelelor ispite, l-au rupt din stânca celor unsprezece. În sunetul, ce încă mai răsună: răstignește-l, răstignește-l, a pornit, vagabondând, s'a rostogolit cu vulg 1, pe străzile supuse stăpâniei întunecului. Mai avea dorința de a se convinge prin experiențe proprii. Răspata acestei dorințe a fost cimentarea lui alături de celalaltii în Domnul și Dumnezeuul lui. Deci Toma a ajuns omul chibzuit, prin Iisus.

Datu-s'a omului iscoditor bucuria de a constata că în stâncă este o forță de cimentare a nisipului, care îi redă duritatea și trăinicia pierdută.

Preumblători în lumea gândurilor, cu arma cu-

vântului, oare, ce ne oprește a nu deveni fiecare un Toma în faza lui de pocăință rostind: Domnul meu și Dumnezeuul meu?!

Rămas rob al prejudecății și mândriei tale, rupt dela stânca adevărului veșnic, puterea ți-a rămas o amintire. Sufletul fărîmițat în cunoștințe pulverizate în iubiri și zdrobit în privința convingerilor, ajunge un alintat al valurilor și uită chiar faptul că e stâncă. „Legea este duhovnicească, iar eu sunt supus firii mele pământești, vândut rob păcatului (Rom. 7. 14.) Nu mai este nici o coeziune între celulele organismului propriu și cel social. Se succed opinii, principii, teorii, dispoziții, statute, legi etc. Cei ai casei devin dușmani, semenii și cunoscuții neiuibitori, cealaltă lume indiferentă. Punctul de rezim este un, dacă... Dacă ași vedea, dacă ași auzi, dacă ași pipăi, atunci ași deveni stâncă, atunci poate!

„O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup, care mă trage spre o astfel de moarte?“ (Rom. 7. 24) Cine îmi va aduce în acest suflet dezagregat forța coeziunii producătoare de liniște și mulțumire? Cine — respectându-mi capriciile și prejudecățile de savant — va face temelie nouă și tare, din nisipul gândului împrăștiat în pustiul necredinței?

„Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu; este o izbăvire, prin Isus Hristos, Domnul nostru“ (Rom. 7. 25) Lucru de căpetenie este să nu stai pe loc. Tulburarea necredinței, fă-o dor de cunoașterea Tatălui. Explorarea pe terenul de muncă, să fie o cercetare a Tatălui creator. Cine îl caută sincer este om chibzuit, nu-l caută pentru al jigni, ci mai mult a-L preamări. Insași prezența omului pe calea dorințelor neîmplinite încă, dovedește prezența Tatălui, care răspunde chemării.

Abia acum să începi zidirea ta sufletească. A tunci când simți că puterea de sus îți dă lumina adevărată, când simți că înainte de a iubi ai fost iubit și că în năcaz ai fost auzit, atunci zidește, căci lucrărează iubirea lui Dumnezeu. Ea îți cimentează vreile și-ți întărește încrederea. Nu mai stai sub osânda păcatului împotriva iubirii.

„Iadul nu e plin astăzi de oameni pentru că aceștia au păcătuit în viața lor, sau pentru că au călcat cele 10 porunci, ci pentru că au lepădat singurul mijloc binecuvântat de tămăduire pentru boala păcatului lor. Vina omenirii este aceea că ea s'a lepădat de Dumnezeu. Oamenii nu cred că el trăiește, iubește, se îngrijește și așteaptă și că dorința Lui este să umple de binecuvântări pe oamenii păcătoși. Ei nu știu cât de repede răspunde El și se apleacă la ceice cred în El“ (A. P. Wilkes).

Prin puterea de sus a iubirii Tatălui, prin jertfa Fiului — verificată și de Toma — nisipul neputinții noastre se poate cimenta în temelie de casă tare, — credința. Aceasta este temelia ce interesează mai mult, restul se mai poate repara. **Teofan**

Elveția**Cronică bisericească**

La Geneva se întrunește în decursul vacanței seminarul de ecumenistică. Sub acest titlu, de seminar de ecumenistică, se întrunesc reprezentanții diferitelor biserici și confesiuni creștine, spre a discuta marea și mereu actuala problemă a unirii bisericilor. Seminarul e sub conducerea profesorului Edouard Keller de la Facultatea de Teologie din Geneva.

În frumoasa cetate a Elveției reprezentanții multor confesiuni protestante vor discuta academic cum e posibilă apropierea, cunoașterea reciprocă a creștinilor. Fiii Reformei se întrunesc spre a discuta problema unirii bisericilor. Ideia ecumenistă e de mai mulți ani înbrășișată cu mult drag de fiii Reformei. Profesorul Clavier de la Facultatea Calvină din Montpellier povestește că la congresul ecumenist de la Stocholm, Arhiepiscopul Sönderblom înainte de a deschide ședința s'a plimbat mult prin alee, cerând ajutorul Domnului. A deschis ședința făcând mea culpa în fața lui Dumnezeu, pentru marele păcat al împărțirii creștinilor în atâtea confesiuni. Gestul fiilor Reformei este foarte semnificativ. Ei regretă că s'au împărțit în atâtea părți, încât trebuie să citești o carte de știință comparată a confesiunilor, ca să știi câte confesiuni există.

Realitatea nudă este împărțirea în foarte multe confesiuni. E însă foarte îmbucurător faptul că doresc să refacă unitatea creștină. Se întrunesc adesea și încearcă diverse căi de apropiere. Papa Pius XI a dat enciclica *Mortalium animos* în care combate vehement unirea bisericilor și întreaga operă a protestanților. Deși fiii Reformei doresc cel mai frumos lucru, Papa îi condamnă pentru simplul și excelentul motiv că nu se supun Romei.

Ortodoxia a avut cu totul altă atitudine. A privit cu deosebită bucurie congresele ecumeniste în care creștinii încearcă să refacă unitatea primară a creștinismului. Reprezentanții ortodoxiei au participat la congresele ecumeniste, căci numai cu bucurie pot fi privite congresele în care creștinii doresc să se cunoască reciproc și să pregătească eventual calea pentru o viitoare unire a creștinilor. În ședințele ecumeniste teologii ortodocși au luptat cuvântul, arătând care este învățătura ortodoxă. Comunicările teologilor ortodocși au fost primite cu deosebită simpatie. A crescut tot mai mult interesul fiilor Reformei față de Biserica Ortodoxă, păstrătoare a creștinismului primelor veacuri.

În cadrul discuțiilor și a congreselor despre unirea creștinilor are rol important seminarul de la Geneva. Profesorul Keller a numit seminarul pe care îl făcea cu studenții săi de la Facultatea de Teologie Calvinistă, seminar de ecumenistică. Studenții teologi au manifestat mult interes pentru această problemă. Ca o completare a discuțiilor cu studenții a mai invitat teologi consacrați care să expună problema în fața studenților. Mai târziu s'a ajuns la ședințele ce se țin în timpul vacanței și la care participă teologi din mai multe țări, discutând problemele ecumeniste.

Problema centrală este unirea bisericilor. Comunicările sunt făcute de reprezentanții multor confesiuni creștine. Din tinăra generație de monahi români a participat la aceste seminarii răposatul arhimandrit Nicodim Ioniță de la Sfânta Mănăstire Antim din București. A scris de mai multe ori despre discuțiile de la Geneva în revistele bisericești din țara noastră.

Iosif E. Naghiu

Despre ce să predicăm ?

Dumineca întâia după Rusalii despre : LEGĂTURA DINTRE TABLELE LEGII.

Evangelia Duminecii după Rusalii, numită a tuturor sfinților ne pune în fața celor două table ale legii. Una cuprinde poruncile care ne arată datoria față de Dumnezeu, a doua cuprinde poruncile cu datoriile față de aproapele. Întrebarea mare și grea ce ni se pune este aceasta: Pe care trebuie să le împlinim întâi, pe cele de pe tabla întâia, sau pe cele de pe tabla a doua: Pe cine să iubim mai mult: pe Dumnezeu, sau pe aproapele nostru? Întrebarea este grea. Mântuitorul însă a mai rostit și altădată cuvinte grele. După înmulțirea pâinilor a vorbit mulțimii despre pâinea care se coboară din cer și zicea: Eu sunt pâinea vieții... care se coboară din cer, pentru ca acel ce va mânca din ea să nu moară. Ucenicii s'au cutremurat și ziceau unul către altul: greu este cuvântul acesta, cine poate să-l asculte? (Ioan 6,48. 50.60). Astfel de cuvinte grele are și Evangelia de azi. Iată câteva: *Și cel ce iubeste pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine* (Matei 10,37). Și mai grele ne par aceste cuvinte în felul cum au fost scrise de un alt evanghelist: *Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, încă și sufletul său, nu poate fi ucenic al meu* (Luca 14,26).

Înțelesul este același și la Matei și la Luca. Este același întâi pentru că vorbind despre fii și la Matei se înțeleg și părinții, frații, soția. Este apoi același pentru că în limba sfințelor Scripturi ura despre care a scris Luca înseamnă o iubire mică, o iubire împuținată, sau o lipsă de iubire.

Pot să fie poruncile lui Dumnezeu potrivnice unora celorlalte? Pot să fie cele de pe tabla întâia contrare celor de pe a doua? Porunca ce zice: Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei afară de mine, poate să fie contrară poruncii ce zice: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și mulți ani să trăiești pe pământ? În adevăr greu este cuvântul

tu acesta, cine poate să-l asculte?

Précum Mântuitorul nostru a arătat la cina cea de taină în ce chip putem mânca trupul și să bem sângele lui, tot așa se poate arăta și împlinirea cuvântului greu de acum. Ele sunt întâi pentru părinții care vor să se mântuiască, dar uită de mântuirea fiilor lor. Așa a fost preotul Eli, un bun judecător, bun preot, om blând și iubit de toți. Avea însă doi fii răi de a căror creștere mai bună n'a știut să se îngrijească. N'a avut tăria să fie mai aspru față de fiii săi. Și când îi muștra, le făcea numai o dojană dulceagă. Pedepsa lui Dumnezeu a venit și cei doi fii au căzut deodată și bătrânul Eli auzind vestea, a căzut și el mort (1 Samuel 2, 12-25). Sfânta Scriptură a însemnat istoria lui Eli și a fiilor săi, ca să înțelegem, că fiii și fiicele a căror viață nu e după voia lui Dumnezeu, nu pot să fie nici spre bucuria părinților. Au fost însemnate acestea ca noi să înțelegem că cei care am judeca pe străini, dar am trece cu vederea păcatele celor din familiile noastre, nu putem să fim plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Eli judeca pe alții, căci era judecător, dar acasă nu mai avea tăria să îndrepte pe ai săi.

Atunci de ce oare ni se cere ca pe Hristos să-l iubim mai mult decât pe ai noștri, pe fii, frați, părinți? Răspunsul este acesta: Părinții, frații, soții sau soțiile, fiii și fiicele sunt dela Dumnezeu ca un dar. Dar a fost și haina cea pestriță dată de Iacob lui Iosif pentru purtarea lui cea bună. Dar nici Iosif nu va fi ținut mai mult la haină decât la tatăl său. Nu putem să iubim darul mai mult decât pe cel ce ni l-a dăruit. Dimpotrivă, darul trebuie să ne aducă mereu aminte de iubirea ce suntem datori să purtăm dăruitorului. Părinții, frații, fiii, soții sau soțiile pe care ni i-a dăruit Dumnezeu trebuie să ne aducă aminte că-i avem din bunătatea lui Dumnezeu și că acestei bunătăți trebuie să-i mulțumim. Când Avram a primit porunca să jertfească pe Isac, el n'a mai cărtit, n'a pus nicio întrebare, ci a plecat să îplinească porunca. În clipa când să pună mâna pe cuțit, a fost oprit (Facerea 22, 1-14). Dar și întâmplarea aceasta a fost însemnată ca noi să înțelegem, că numai acei fii pot să fie cu adevărat și ai noștri, a căror viață o închinăm cu desăvârșire lui Dumnezeu.

Este adevărat, că în Vechiul Testament oamenii puneau întrebarea și răspundeau prin alegere și nu prin legătura dintre cele două table. Atunci nu-și puteau închipui decât sau împlinirea poruncilor de pe tabla întâia sau împlinirea celor de pe a doua. Când venea Moise din muntele Sinai cu tablele legii, a găsit poporul dănuind în jurul vitelului de aur. Și a strigat Moise: Cine este pentru Domnul, să vie la mine. Indată

au venit la el urmașii lui Levi și au scos săbiile de au ucis pe cei care s'au închinat idolului, chiar dacă le-ar fi fost prieteni până atunci (Ieșirea 32, 26-28). Cei uciși călcaseră porunca ce zice: Să nu-ți faci chip cioplit, iar urmașii lui Levi au călcat pe ceea ce zice: Să nu ucizi. Nu știau atunci să lege cele două table. Insuș Moise a binecuvântat, înainte de moartea sa pe urmașii lui Levi, căci ei au zis despre tații și despre mamele lor: Nu i-am văzut. Și despre frații lor au zis: Nu vă cunosc, iar de copii n'au vrut să știe. Deuteronom 33, 9). Întâmplarea dela vitelul de aur și întâmplarea că Moise a sfărmat atunci tablele legii, ne arată limpede, că tablele legii se primesc amândouă deodată înfrățind poruncile toate, sau se sfarmă amândouă deodată.

În Noul Testament mereu și treptat se face o încreștinare a iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele, adevărate poruncile se împlinesc după gândul Domnului nostru Iisus Hristos. Când apostolii erau chemați în slujba lui Hristos, ei lăsa sau toate, ca să urmeze lui Hristos. Găsim însă, că mai târziu s'au întors la ai lor, anume ca și pe ai lor să-i apropie de Hristos. Astfel fiii lui Zevedei au lăsat corabia și pe tatăl lor (Matei 4,22), dar mai târziu au venit cu mama lor la Iisus (Matei 20,20). Petru a lăsat toate (Matei 4,18), dar mai târziu a venit acasă cu însuș Hristos Domnul, care a vîndezat pe soacra lui Petru. Mântuitorul a zis învățăceilor săi, că oricine a lăsat frați, sau părinți, soție, copii, țarine și case pentru numele lui, va dobândi viața cea veșnică (Matei 19,29), dar în aceeași zi a zis, că cel ce și va părăsi soția, este desfrânat (Matei 19,9).

Astfel cuvântul greu se lămurește, începe să fie înțeles și trăit, după adevărul creștin, că cel ce nu iubește pe aproapele său, pe frate și pe ceilalți ai săi, acela nici pe Dumnezeu nu-l iubește. Cel ce nu iubește pe ai săi, acela n'a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4,8). Hristos Mântuitorul a legat cele două table învățându-ne că amândouă sunt dela Dumnezeu și nu se pot împlini poruncile de pe una călcând pe cele de pe a doua, ci toate trebuiesc înfrățite. Gândiți-vă cu ce dragoste a primit pe mamele care și au adus copiii să-i binecuvinteze. Nu le-a zis să-și lase copiii, nici copiilor să-și lase mamele.

Sfântul apostol Pavel a lămurit așa de frumos adevărul creștinesc când a scris despre soții și soțiile neîncreștinate ale unor creștini: De are vreun frate femeie necredincioasă și ea va voi să stea cu el, să nu o lase; și femeia, de are bărbat necredincios și acela va voi să stea cu ea, să nu-l lase. Pentru că bărbatul necredincios se sfințește prin femeie (credincioasă), și femeia ne-

credincioasă se sfințește prin bărbat (credincios 1 Corinteni 7, 12-14).

Adevărul acesta se arată și în zilele noastre. În fiecare sat am putea număra câteva femei, care prin credința și prin înțelepciunea lor au scăpat pe soț din ghiarele beției, de patima jocurilor de noroc. În fiecare oraș am găsi un mare număr de soții care au întors la credință pe soții alunecați în necredință.

Astfel iubirea față de Hristos este adevărată și întreagă dacă ea covârșește iubirea noastră față de fii s'au fiice în așa fel ca fiii și fiicele să fie apropiați de Hristos. Ar fi greșită însă iubirea față de fii și fiice, dacă le-am trece cu vederea faptele și vorbele urâte.

Ca Avram de odinioară, închinați lui Hristos vieța fiilor și a fiicelor voastre. Nu vă temeți, nu vi se cere să-i jertfiți. Când însă vor fi ai lui Hristos și ai voștri vor fi, cum a fost Isaac al lui Avram. De nu-i veți închina lui Hristos, nici ai voștri nu vor fi, cum n'au fost ai lui Eli. Ca mamele de altădată, aduceți-i cu drag la Hristos și el îi va binecuvânta spre bucuria voastră și spre mântuirea lor.

F. C.

Cărți

I. D. Ungureanu: Invățătorul Nicolae Ștefu (Nicu Stejărel) 1855-1914. Studiu monografic. Arad 1947, 95 pag.

Evocarea figurilor mărețe din trecutul sbuciumat al neamului și al Bisericii, constituie desigur nu numai un omagiu adus celor cari s'au jertfit pentru mai binele nostru al tuturor, dar și un factor educativ și îndrumător pentru cei cari vor să calce pe cărarea lor mereu îndreptată spre culmi. Dascălii confesionali din trecut, ca și învățătorii noștri de azi, au împlinit în istoria neamului și a Bisericii un rol deosebit de important. Nu numai că au fost, alături de preoți, luminătorii satelor și apostolii culturii noastre naționale, dar au fost și crainicii cari prin munca lor desinteresată au pregătit marile evenimente cari aveau să înfăptuiască țelurile de veacuri ale întregului neam românesc. Pentru legea noastră strămoșească, dascălii confesionali au fost apărătorii, sprînjitorii și colaboratorii cei mai destoinici ai slujitorilor săi. Pe catedra școlii și în strana bisericii, în redacția ziarelor sau în întrunirile și manifestările culturale și religioase ale poporului nostru, dascălul a fost mereu înfrățit cu preotul în lupta năvalnică pentru ridicarea lui. A muncit și a suferit, s'a sbuciumat și l-a pregătit pentru zilele mai bune, cari n'au întârziat să-și arate rodul lor în trecutul apropiat.

Figura unui atare dascăl confesional ne-o prezintă într'un mod deosebit de sugestiv tânărul și destoinicul director dela Școala primară Nr. 4 din

Arad, I. D. Ungureanu, în noul său studiu monografic care poartă titlul de mai sus. Studiul are în loc de prefață un pios omagiu adus dascălului Nicolae Ștefu de către regretatul Icon. Stavr. Dr. Gh. Ciuhandu, după care urmează o scurtă introducere semnată de autor. Sunt înfățișate apoi pe rând datele biografice, Nicolae Ștefu ca învățător, compozitor muzical, gazetar și scriitor, precum și activitatea lui în cadrele organizațiilor profesionale și ca autor didactic. Fiecare capitol este întemeiat pe documente scoase din arhiva Episcopiei Aradului, biblioteca Palatului Cultural, biblioteca D-nei Emilia Ștefu, precum și pe alte date culese dela membrii familiei și dela alți cunosători ai marelui dascăl confesional. Unele din aceste documente sunt publicate întocmai cum au fost scrise la vremea lor, fapt ce adaugă uu merit în plus la valoarea intrinsecă a studiului.

În corpul lucrării sunt publicate două compoziții muzicale alcătuite de Nicolae Ștefu, câteva poezii și alte extrase din lucrările și publicațiile sale.

În felul cum este alcătuit, studiul Dlui I. D. Ungureanu, aduce un aport însemnat la cunoașterea trecutului sbuciumat al neamului nostru din aceste părți și evocă în același timp o figură de dascăl demnă de urmat.

T.

Informațiuni

■ **M. Sa Regele Mihai I și M. Sa Regina Mamă Elena** au descins de curând la domeniul regal din Săvârșin. Duminecă 25 Mai a. c. M. M. Lor au participat la sf. Liturghie slujită în biserica ortodoxă de către C. preot Viorel Bembea adm. protopopesc al protopopiatului Săvârșin.

Din acest înalt prilej, corul bisericesc local, de curând reorganizat, a dat răspunsurile liturgice sub conducerea vrednicului învățător Aurel Luca din Cuiăș.

■ **Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei** a plecat Joi 29 Mai a. c. cu avionul la București pentru a asista la festivitățile organizate din prilejul vizitei în România a I. P. Sfințitului Patriarh Alexei al Rusiei.

■ **Vizita I. P. Sfințitului Patriarh Alexei în România.** Am anunțat la timpul său că I. P. Sfințitul Patriarh Alexei al Rusiei va vizita Țara noastră pentru a întoarce vizita făcută în Rusia de către I. P. S. Patriarh Nicodim. Data acestei înalte vizite a fost definitiv fixată. Înaltul ierarh va intra în țară Joi 29 Mai a. c. Sosirea în Capitală va avea loc în ziua de Vineri 30 Mai a. c. prin gara Mogoșoaia, urmând a fi întâmpinat de I. P. S. Patriarh Nicodim, înconjurat de toți chiriarhii români, de membrii guvernului în frunte cu Dl Dr. Petru Groza, președintele consiliului de miniștri și de alți reprezentanți ai vieții noastre publice.

Sămbătă 31 Mai a. c. I. P. S. Patriarh Alexei va fi primit în audiență de M. Sa Regele Mihai I, iar Duminică 1 Iunie a. c. Inaltul oaspe va oficia împreună cu I. P. S. Patriarh Nicodim un Te Deum la Sf. Patriarhie.

■ **Ziua eroilor** a fost sărbătorită la Arad printr'un parastas slujit în biserica catedrală la finea sf. Liturghii de către Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La orele 11 a. m. la cimitirul Pomenirea, în fața troiței ridicată întru pomenirea eroilor, s'a slujit un parastas de către un sobor de preoți în frunte cu I. P. C. Icon. Stavr. Caius Turicu, de față fiind reprezentanții autorităților, armata, elevii și popor. Despre însemnătatea zilei a vorbit părintele maior Brănișteru. În fața mormintelor eroilor sovietici s'a slujit apoi o panahidă și a cuvântat I. P. C. Icon. Stavr. Caius Turicu. S'au depus coroane de flori pe mormintele eroilor.

■ **Serbarea patroanei Liceului „Elena Ghiba Birta din Arad.** În zilele de 21 și 22 Mai a. c. Liceul de fete „Elena Ghiba Birta“ din Arad a organizat festivități în cinstea patroanei școlii. În dimineața sărbătorii Sf. împărați Constantin și Elena s'a slujit în capela Liceului sf. Liturghie de către I. P. C. Icon. Stavr. Caius Turicu, cons. ref. eparhial, P. C. Prot. Nicolae Țândrău, catihetul școlii și diaconul Dimitrie Dărău, răspunsurile liturgice fiind date de corul elevelor sub conducerea D-șoarei profesoare Papp. La sf. Liturghie a participat întreg corpul profesoral în frunte cu D-șoara Directoare Lica Negru.

La finea sf. Liturghii, în fața troiței din curtea școlii, unde a fost așezat și chipul patroanei, s'a slujit un parastas, la sfârșitul căruia a vorbit I. P. C. Icon. Stavr. Caius Turicu.

În după amiaza zilei următoare, 22 Mai a. c. s'a desfășurat apoi la Teatrul Comunal, în prezența Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Andrei, a autorităților locale și a unui numeros public, un festival alcătuit din cântări, declamări și feeria „Dumbrava minunată“ lucrată de d-ra Directoare după o nuvelă de M. Sadoveanu. În cadrul programului, d-ra Lica Negru, directoarea liceului, a vorbit despre „Elena Ghiba Birta“, patroana școlii.

■ **Comemorarea zilei eroilor la Chișineu-Criș.** Ziua eroilor a fost sărbătorită în parohia Chișineu-Criș cu un fast deosebit. S'a slujit în biserică sf. Liturghie de către P. C. Prot. P. Marșeu și Preotul G. Popluca, răspunsurile liturgice fiind date de corul „Sf. Gheorghe“ condus de Dl Dir. Gh. Ruja. După terminarea sf. Liturghii s'a făcut o impresionantă procesiune la cimitirul ort. rom. unde sunt înmormântați 6 eroi. Aci s'a slujit un parastas întru pomenirea eroilor, răspunsurile fiind date de

corul „Lyra“, Au cuvântat P. C. Prot. P. Marșeu și Comandantul Garnizoanei de Grăniceri. Elevii școlii primare au cântat imnul eroilor și s'au depus coroane de flori pe mormintele lor, după care procesiunea s'a întors la sf. biserică.

■ **Gala Galaction membru al Academiei Române.** Academia Română întrunită, în sesiune generală, în ședința dela 24 Mai a. c., la propunerea unanimă a Secțiunii Literare, a ales pe Părintele Gala Galaction membru activ al Academiei.

Nr. 721/1947.

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de *cântăreț* bisericesc din parohia *Moroda* protopopiatul Ineu.

V E N I T E

1. Folosința 8 jug. cad. pământ arabil din sesiunea cantorală.
2. Stolele legale.
3. Salarul dela stat pentru care parohia nu garantează.

I N D A T O R I R I

1. A conlucra cu preotul la toate slujbele ofici-oase și particulare conștiincios și punctual.
2. A instruit elevii școlii primare în răspunsurile liturgice și Apostolul, cântând cu ei la sf. Liturghie.
3. A face cor bisericesc.
4. A plăti din al său toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții vor dovedi că sunt diplomați a unei școli de cântăreți. Cererea de concurs împreună cu actele necesare se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial, iar candidații se vor prezenta în parohie spre a-și arăta destoinicia în cele cantorale.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 14 Mai 1947.

† ANDREI, *lc. Stavr. Caius Turicu*
3-3 Episcop. *cons. ref. eparhial.*

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 949-1947.

Comunicat

(Continuare)

173. Aurel Ionuș, preot, parohia Prunișor, Arad, clasa de numire 9, vechime 28 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de clasă 2.10, coeficient de funcțiune 2,20, categ. III, salar 258.700 lei.

174. Gheorghe Crișovan, preot, parohia Radna II, Arad, clasa de numire 9, vechimea 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1.80, coeficient de funcție 2,0, categ. III, salar 221.800 lei.

175. Aurel Giva, preot, parohia Rădești, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încad-

rare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 209.400 lei.

176. Iosif Comșa, preot, parohia Răpsig, Arad, clasa de numire 9, vechime 18 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 227.900 lei.

177. Gheorghe Rotaru, preot, parohia Revetiș, Arad, clasa de numire 9, vechimea 16 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 221.800 lei

178. Teodor Cociu preot, parohia Roșia, Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 203.300 lei.

179. Gheorghe Ciopată, preot, parohia Roșia Nouă Arad, clasa de numire 9, vechime 3 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 178.600 lei.

180. Aurel Moise, preot, parohia Satul Mic, Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 184.800 lei.

181. Gheorghe Cavalu, preot, parohia Satul Nou, Arad, clasa de numire 7, vechimea 25 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 234.100 lei.

182. Nicolae Malița preot, parohia Satul Rău, Arad, clasa de numire 9, vechime 1 an, clasa de încadrare 9, coeficient de clasă 1,40, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 172.500 lei.

183. Viorel Bembea, preot, parohia Săvârșin I, Arad, clasa de numire 9, vechime 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 191.000 lei.

184. Traian Rugilă preot, parohia Sâmbăteni, Arad, clasa de numire 9, vechime 16 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 221.800 lei.

185. Gheorghe Crețu, preot, parohia Sânmartin, Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 184.800 lei.

186. Teodor Șuteu, preot, parohia Sânnicolaul Mic, Arad, clasa de numire 9, vechime 5 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 191.000 lei.

187. Mihai Petrovici, preot, parohia Sâmpaul, Arad, clasa de numire 7, vechime 23 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 227.900 lei.

188. Remus Oancea, preot, parohia Sântana Arad, clasa de numire 9, vechime 26 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 252.600 lei.

189. Cornel Tătar, preot, parohia Șangu, Arad,

clasa de numire 9, vechime 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 221.800 lei.

190. Simion Mercea, preot, parohia Secaș, Arad, clasa de numire 9, vechime 3 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 178.600 lei.

191. Teodor Rusu, preot, parohia Selezieni, Arad, clasa de numire 9, vechime 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 221.800 lei.

192. Ioan Manițiu preot, parohia Seleuș, Arad, clasa de numire 9, vechimea 32 ani, clasa de încadrare 25, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 271.000 lei.

193. Ioan Laza, preot, parohia Seleuș II, Arad, clasa de numire 9, vechime 21 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 234.100 lei.

194. Ilarion Iova, preot, parohia Seliște, Arad, clasa de numire 2, vechimea 5 ani, clasa de încadrare 4, coeficient de clasă 1,15, coeficient de funcție 2,00, categ. III, salariu 128.800 lei.

195. Gheorghe Gruin, preot, parohia Semlac I, Arad, clasa de numire 9, vechime 16 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 221.800 lei.

196. Roman Codreanu, preot, parohia Semlac II, Arad, clasa de numire 9, vechime 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 215.700 lei.

197. Ioan Nădăban, preot, parohia Șeitin I, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 209.400 lei.

198. Petre Nemet, preot, parohia Șeitin II, Arad, clasa de numire 9, vechimea 44 ani, clasa de încadrare 31, coeficient de clasă 2,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 308.000 lei.

199. Dimitrie Roșcău preot, parohia Șeitin III, Arad, clasa de numire 9, vechime 44 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 277.200 lei.

200. Ioan Ștefănuț, preot parohia Șepreuș I, Arad clasa de numire 9, vechime 9 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2, 0, categ. III, salariu 197.100 lei.

201. Ioan Tau, preot, parohia Șepreuș II, Arad, clasa de numire 9, vechime 11 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 203.300 lei.

202. Teodor Leucuța, preot, parohia Sinteza Mare Arad, clasa de numire 9, vechime 40 ani, clasa de încadrare 29, coeficient de clasă 2,40, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salariu 295.700 lei.